

Kız ve Sincap

Çınar BİBER

Kız ve Sincap

Çınar BİBER

Maya kırmızı lastik çizmelerini giyip dışarı çıktı. Sonbahar havası serin ve keskindi. Hardal sarısı yağmurluğunu giymiş, yeşil kanvas çantasını taşıyordu. Kolunun altına spiralli bir defter sıkıştırmış, kulağının arkasına da bir kurşun kalem koymuştu. Bugün evinin yakınındaki ormanı keşfetmek istiyordu. Patikada yürürken çizmelerinin altında yapraklar çıtırdıyordu.

Orman rengârenk olmuştu. Dallarda kırmızı, turuncu ve sarı yapraklar asılıydı. Bazı yapraklar küçük dansçılar gibi kıvrılarak aşağı süzülüyordu. Maya durup onları izledi. Derin bir nefes aldı. Hava toprak ve yaprak kokuyordu. Defterini çıkarıp yazdı: 'Sonbahar geldi. Orman çok güzel.' Sonra kalemi yine kulağının arkasına koydu.

Birden yakındaki bir meşe ağacından bir hışırtı geldi. Maya donup kulak kabarttı. Kızıl-turuncu tüylü küçük bir sincap gövdeden aşağı hızla indi. Karnı krem beyazı, kuyruğu gürdü. Sincap minik patilerinde kocaman bir meşe palamudu tutuyordu. Maya fısıldadı: 'Merhaba, küçük sincap.' Sincap püsküllü kulaklarını oynattı ama kaçmadı. Çok meşgul görünüyordu.

Maya sessizce devrilmiş bir kütüğün üstüne oturdu. Sincabı korkutmak istemiyordu. Sincap topraktaki bir deliğe koştu ve palamudu içine bıraktı. Sonra yine ağaca tırmandı. Maya kocaman gözlerle izledi. 'Ne yapıyorsun?' diye merak etti. Defterini çıkarıp sincabın hızlı bir taslağını çizdi. Yazdı: 'Palamutlu sincap.'

Adı Nutkin olan sincap bir an bile durmadı. Ağaçtan aşağı yukarı koşup meşe palamutları ve fındıklar topladı. Parlak siyah gözleri daha fazla yiyecek bulmak için yeri tarıyordu. Maya ağacın yanında küçük bir fındık yığını fark etti. Nutkin onları tek tek alıp gizli saklama yerlerine taşıdı. Maya yazdı: 'Sincap fındık topluyor. Neden?'

Maya sessizce Nutkin'i izlemeye karar verdi. Birkaç adım geride kalıp çalıların arkasına saklandı. Nutkin onu içi boş bir kütüğe götürdü. Fındıkları içine tıktı. Sonra açıklığı yapraklarla örttü. Maya bir çalının arkasından baktı. 'Yiyecek saklıyor!' diye fısıldadı. İçi boş kütüğü çizip yazdı: 'Sincap fındıkları kütükte saklıyor.'

Nutkin yumuřak toprakta kk delikler de kazdı. Her deliēe tohumlar ve meőe palamutları bıraktı. Sonra minik patileriyle topraēı bastırdı. Maya beő delik saydı. 'Bu ok fazla saklama yeri,' dedi kendi kendine. Delikleri izip bir not ekledi: 'Sincap tohumları gmyor.' Kalemi sayfada hızla ilerliyordu.

Maya izlerken başka bir sincap ortaya çıktı. Nutkin'e doğru cıvıladı. Nutkin de ona cıvıladı. Sonra ikisi farklı yönler'e koşup gitti. Maya kıkırdadı. 'Konuşuyorlar!' dedi. Yazdı: 'Sincaplar birbirleriyle konuşuyor.' Ne söylediklerini merak etti. Belki de fındık bulunacak en iyi yerlerin haberini paylaşıyorlardı.

Nutkin ağız tohum dolu halde geri döndü. Maya'ya baktı ve burnunu oynattı. Maya hiç kıpırdamadı. Nutkin birazcık yaklaştı. Sonra çizmesinin yanına küçücük bir fındık bıraktı. 'Benim için mi?' diye fısıldadı Maya. Kıpırdamadı. Nutkin fındığı yine alıp hızla uzaklaştı. Maya gülümsedi. 'Paylaşamayacak kadar meşgul,' diye düşündü.

Maya defterini yeni bir sayfadan açtı. Nutkin'i gür kuyruğu ve meşe palamuduyla çizdi. Yazdı: 'Sincaplar sonbaharda yiyecek toplar. Kış için saklarlar.' Çizimine bakıp gurur duydu. Ekledi: 'Nutkin çalışkan bir sincap.' Sonra ağacı, kütüğü ve delikleri gösteren küçük bir harita çizdi. 'Bu benim sonbahar doğa günlüğüm,' dedi.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başladı. Maya eve gitme zamanının geldiğini biliyordu. Ayağa kalkıp kot pantolonunu silkeledi. 'Hoşça kal, Nutkin,' diye seslendi yumuşakça. Nutkin bir dalda durup ona baktı. Siyah gözleri parladı. Sonra işine geri döndü. Maya el sallayıp eve doğru yürümeye başladı. Çizmeleri yapraklarda çıtırdıyordu.

Eve dönerken Maya Nutkin'i düşündü. Sincapların kışa hazırlanmak için yiyecek toplayıp sakladığını fark etti. Soğuk aylar gelince yiyecekleri bol oluyordu. 'Hazırlık, hayvanların hayatta kalmasına yardımcı olur,' dedi. Bunu günlüğüne yazmak için sabırsızlanıyordu. Defterini göğsüne bastırdı.

Evde Maya mutfak masasına oturdu. Çizimlerini ve notlarını yaydı. Yazdı: 'Sincaplar kış için yiyecek saklar. Bu, soğukta yaşamalarına yardımcı olur.' Nutkin'in kocaman bir meşe palamuduyla resmini çizdi. Sonra sonbaharda ormanın bir resmini ekledi. Günlüğü renkler ve bilgilerle doluydu. Kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Ertesi gün Maya ormana geri döndü. Nutkin'i meşe ağacının yanında buldu. Hâlâ meşguldü ama onu tanımış gibiydi. Yumuşakça cıvıladı. Maya kütüğüne oturup izledi. Günlüğüne daha fazla not ekledi. Nutkin'in delik kazdığını çizdi. Yazdı: 'Sincaplar sonbaharda çok çalışır.' Arkadaşını yeniden görmek onu mutlu etti.

Maya günlüğünü ailesine gösterdi. Çizimleri ve notları çok sevdiler. 'İyi bir gözlemcisin,' dedi annesi. Maya sevinçle parladı. Keşfetmeye ve yazmaya devam etmeye karar verdi. Hayvanların kışa nasıl hazırlandığı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Sonbahar doğa günlüğü sadece bir başlangıçtı.

Yapraklar düşmeye devam ederken Maya günlüğünü yanından ayırmadı. Nutkin'in kışa hazır olduğunu biliyordu, kendisi de hazırdı. Önceden hazırlanmanın hayvanların değişen mevsimlerde yaşamasına yardımcı olduğunu öğrenmişti. Ve ormanda yeni bir arkadaş edinmişti. Gülümsedi ve yazdı: 'Kız ve sincap.'